

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **MUDr. M. S.**, zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem v Brně, Lidická 57, za účasti **České lékařské komory**, se sídlem v Olomouci, Dolní náměstí 38, zastoupené JUDr. Janem Machem, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2005, č. j. 22 Ca 3/2004 - 67,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Stěžovateli **s e v r a c í** soudní poplatek za podání kasační stížnosti v částce 3000 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 17. 10. 2005, č. j. 22 Ca 3/2004 - 67 zamítl návrh stěžovatele na ustanovení opatrovníka České lékařské komory (dále jen „účastník“). Krajský soud vydal napadené usnesení v řízení o žalobě stěžovatele, jenž se domáhá ochrany před nezákonným zásahem účastníka, který spatřuje ve způsobu přijetí novely volebního řádu na sjezdu delegátů účastníka ve dnech 31. 10. až 2. 11. 2003. Krajský soud poukázal na ustanovení § 29 odst. 2 o. s. ř., podle něhož je možno ustanovit opatrovníka právnické osobě tehdy, pokud tu není osoba oprávněná za ni jednat, nebo kdy je sporné, kdo je osobou oprávněnou jednat za právnickou osobu. Druhý z případů dopadá na situaci, kdy u právnické osoby existuje více osob, které o sobě tvrdí, že jsou oprávněny za tuto osobu před soudem jednat, ačkoliv jejich tvrzená oprávnění nemohou vedle sebe obstát. V tomto případě jako prezident účastníka vystupoval MUDr. D. R., a to nejen v tomto řízení, ale všeobecně a zároveň není známo, že by se tohoto postavení domáhal někdo jiný. Jelikož to nečiní v této věci ani stěžovatel, nebyly splněny zákonné podmínky, aby byl účastníkovi ustanoven opatrovník pro řízení podle citovaného ustanovení § 64 s. ř. s.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěry krajského soudu. Stěžovatel uvedl, že za účastníka jedná navenek jeho prezident a MUDr. D. R. nebyl prezidentem v době udělení plné moci advokátovi, neboť volba, která jeho zvolení předcházela, nebyla v souladu se zákonem. Sjezd delegátů, který MUDr. D. R. prezidentem zvolil, nebyl usnášeníschopný, protože delegáti sjezdu byli voleni okresními shromážděními účastníka, která také nebyla usnášeníschopná. Delegát sjezdu zvolený na neusnášeníschopném okresním shromáždění

proto nemohl být řádným delegátem sjezdu. Účastník tak nemá žádného prezidenta, který by stál v jejím čele. Krajský soud se nijak nevypořádal s jeho tvrzeními ohledně neplatné volby MUDr. D. R. prezidentem účastníka, a napadené usnesení je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel se proto domáhal zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že sám stěžovatel se neúspěšně ucházel o funkci prezidenta na volebním sjezdu, který podle jeho tvrzení nebyl usnášeníschopný. Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, sjezd delegátů schvaluje, mění a ruší organizační, jednací, volební a disciplinární řád. Platný volební řád ve svém ustanovení § 2 odst. 4 stanoví, že pro platnost voleb je nutná nadpoloviční většina odevzdaných hlasů účastníků volebního shromáždění a nadpoloviční většina všech hlasů delegátů sjezdu. K platnosti voleb tak postačí nadpoloviční většina odevzdaných hlasů účastníků volebního shromáždění. S poukazem na tyto skutečnosti účastník navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel v replice k vyjádření účastníka vyvracel argumenty, které uplatňoval ve vyjádření. Na závěr uvedl, že MUDr. D. R. nebyl platně zvolen prezidentem, a nemohl proto ani udělit plnou moc advokátovi JUDr. J. M. Jelikož účastník nemá prezidenta, který by jej zastupoval navenek, není zde ani osoba oprávněná za něj jednat. Je proto na místě, aby soud ustanovil účastníkovi opatrovníka.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je smyslem ustanovení opatrovníka právnické osobě podle ustanovení § 29 odst. 2 o. s. ř. vymezení subjektu, který je schopen jednat za účastníka řízení za situace, kdy zde taková osoba vůbec není nebo kdy je spor mezi osobami, které se prohlašují za statutární orgán právnické osoby. V obou případech nastává situace, že není jasné, kdo za účastníka řízení v soudním řízení vystupuje. V takovém případě pak tento účastník nemůže ani činit žádné procesní úkony a v soudním řízení by pak z tohoto důvodu nebylo možno pokračovat. To však zcela zjevně nenastává tehdy, kdy právnická osoba statutární orgán má a ten za ni vystupuje. Je-li zde osoba, kterou byl MUDr. D. R. jako prezident účastníka, neexistuje žádný spor, neboť právnická osoba před soudem jedná. I když je postavení statutárního orgánu v řízení zpochybněno, nic to nemění na skutečnosti, že právnická osoba jedná. Konečné vyřešení otázky, zda takový statutární orgán platně za právnickou osobu jedná, je tak možné až v rámci hmotněprávního posouzení a vyřešení celé věci. Je tomu tak proto, že usnesení o ustanovení opatrovníka by vlastně spornou otázku vyřešilo, což s ohledem na procesní povahu takového rozhodnutí není možné. Napadené usnesení krajského soudu je totiž rozhodnutím procesním, které neřeší autoritativně hmotněprávní spornou otázku, zda byl někdo řádně zvolen statutárním orgánem právnické osoby. Takové přesahy do právní sféry toto rozhodnutí nemá a ani mít nemůže pro svou procesní povahu.

Nejvyšší správní soud má však i za to, že napadené usnesení krajského soudu má současně povahu rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Je tomu tak proto, že jde o rozhodnutí vydané v průběhu řízení, které nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé, tedy o rozhodnutí, které stěžovatele v jeho právech účastníka řízení nikterak nezkracuje. Týká se účastníka, o němž však musel krajský soud v průběhu řízení rozhodnout, protože stěžovatel návrh na ustanovení opatrovníka učinil. Jde tu tedy pouze o procesní opatření, jímž se toliko

reguluje postup soudu a nikoliv o rozhodnutí mající pro stěžovatele závažný význam v oblasti ochrany jeho práv v řízení.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené usnesení krajského soudu je rozhodnutím, jímž se upravuje pouze vedení řízení (§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.), a proto kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Výrok o vrácení soudního poplatku se u odmítnutí kasační stížnosti jako nepřipustné opírá o ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu